

[Ole Vig Jensen.]

Odense universitet så sent som i går en rapport og en betænkning og en lille venlig hilsen, hvor der stod, at ministeren også havde fået den, og det synes jeg var væsentligt. Jeg har haft lejlighed til at kigge lidt i den, og jeg vil bede om ministerens vurdering af, at i den rapport, der foreligger dér, er de ender knyttet sammen, som for et år siden ikke var det.

Derfor synes jeg i og for sig, at det grundlag, ministeren savnede for at kunne gå i gang med etableringen, er til stede i dag, og derfor er jeg som sagt skuffet over, at ministeren vil skyde det ud, forhale situationen ved på ny at overveje den geografiske placering. Jeg forstår meget vel, at der er muligheder for at placere centret andre steder, jeg forstår endnu mere, hvis et helt nyt universitet under opbygning har interesse i at få det. Men jeg vil gerne sige til ministeren, at når vi har det færdigudarbejdede oplæg, som det stort set er — det kan i hvert fald danne grundlaget — og ministeren kun har ventet på det og man i Odense har arbejdet med tanken, synes jeg, det ville være værdifuldt, at vi kom i gang, og jeg vil gøre mig store forhåbninger om, at ministeren vil overveje dette.

Afsluttende vil jeg sige, at i ministerens tale var der en lang række enkeltheder, som er til at trække ud og bruge til det, vi kalder et handlingsprogram for voksenundervisningen, og jeg vil gerne fremhæve nogle ting, som jeg tror vil være af betydning. Jeg vil bede ministeren overveje, om ikke den idé, som nu er praktiseret stort set for folkeskolens vedkommende med et 9 punkts program, og som ministeren jo nu er i gang med de sidste forberedelser til, kunne finde anvendelse også for voksenundervisningen, om ikke vi kunne udforme et sådant program — om det skal være et 9 punkts program, er ikke til at sige, det kommer an på, hvor mange punkter vi skal have med i det — men den idé var god, efter hvilket vi kan prøve at udbygge voksenundervisningens muligheder, og her vil jeg nævne meget kort et par enkelte ting.

Det må gælde om, at vi får integreret voksenundervisningen i al uddannelsesplanlægning, og det har ministeren i og for sig erklæret sig enig i. Først tages der et rimeligt hensyn til voksenundervisningen; og så

er den placeret det rigtige sted. I de videregående uddannelsesinstitutioner må man forpligte sig til at optage elever uden formelle kvalifikationer, men lade de reelle være afgørende for optagelse, idet vi jo så er på vej ind i at praktisere det livslange uddannelsesforløb.

Jeg har nævnt iværksættelsen af det voksenpædagogiske center som en tredje ting, og jeg vil nævne skolestyrelsesloven som en fjerde ting, hvor man kunne sikre den ligestilling mellem voksenundervisning og anden undervisning, som foregår ude omkring i kommunerne. Det skulle være et par brudstykker — jeg kunne nævne flere — som kunne indgå i ministerens overvejelser, hvis det er en idé at prøve at udforme et sådant program.

Men med de sidste lidt mere kritiske bemærkninger skal jeg ikke udviske min opfattelse af ministerens hele indlæg, hvor han også slutter af med at sige — og det vil jeg gerne fremhæve — at ministeren har regeringens fulde tilslutning til, at løsningen af disse opgaver inden for voksenundervisningens område prioriteres højt i de kommende år. Det synes jeg er værdifuldt.

Søgaard: I den politiske udvikling af samfundet, som de seneste generationer har oplevet, har det først og fremmest været et forsøg på at ændre indkomst- og formuedannelsen i samfundet, som har haft interesse for en del af disse samfundsgrupper. Derigennem skabte man ændrede betingelser for det enkelte menneskes eksistens på det økonomiske område, og det skabte endvidere det, vi i dag kender som velfærdssamfundet med de mange goder, det har bragt os på både sociale, økonomiske og kulturelle områder, men jo også, om jeg så må sige, et samfund, som ikke er færdig med disse ting, et samfund, som fortsat mangler en færdigudvikling af både de økonomiske og de demokratiske strukturer i forhold til det enkelte menneske.

Vi er altså nået et stykke vej i arbejdet med nedbrydningen af de økonomiske skranker, men tilbage står, at vi nok her må overveje, om ikke disse skranker på anden vis måske kan dukke op, hvis vi ikke er på vagt. Jeg vil her nævne uligheden i uddannelsessystemet; det gælder om, at det ikke kommer til at fortsætte tidligere tiders